

Sense l'amor als desvalguts no podem assegurar l'amor cristià. 4t Diumenge de Pasqua

Dv, 24/04/2015 per Josep Lluell

[Les homilies a Sant Felip Neri](#)

4t Diumenge de Pasqua. Cicle B

Barcelona, 26 d'abril de 2015

En un poble de cultura agrària, com ho fou el d'Israel, els ramats i els seus pastors van tenir sempre

- una notable importància pràctica i econòmica
- i una significació simbòlica.

El títol de Pastor s'aplica amb freqüència a Déu com el pastor fidel que vetlla pel seu poble.

Contràriament, els reis i els governants són denunciats pels profetes com a pastors

- infidels
- egoistes
- i perversos.

Per què?

Perquè eren i són uns bandarres aprofitats.

Impressiona rellegir el capítol 34 d'Ezequiel o les diatribes de Jeremies 2, 8; 3, 15; 10,21 etc., contra aquestes males persones.

Jesús es defineix a si mateix com el Pastor bo. El contrast no és el pastor dolent sinó el mercenari.

A on rau la diferència?

La diferència està en què el bo es desvia per les ovelles, fins i tot arriscant la vida.

El més oposat a Jesús és un mercenari al que Jesús qualifica d'assalariat, home que busca el seu bé egoista per damunt del bé del ramat.

Quan en el pasturatge hi entren els interessos

- del diner fàcil

-del sou crescut
-del càrrec honorífic
-de l'ascens desitjat
-del bon nom proclamat arreu
-de la bona imatge lloada per gairebé tothom
-del prestigi, etcètera, la funció es corromp i es mira més per un mateix que pel bé real del ramat.

En temps de Jesús, els pastors tenien mala fama.
L'ofici de pastor figurava a les llistes "d'oficis menystinguts".
Per què?
Perquè tenien fama de ser tramposos, lladres i mentiders.

Jesús, en canvi, és sempre clar, sempre generós i sempre entregat.
Justament el que hauríem de ser nosaltres.

Ho som, de debò?
Som persones clares?
Persones generoses
Persones entregades?

L'única i veritable prova -prova convincent- de que estimem Déu de debò, ¿qui o què ens la dóna?
Ens la dóna l'amor real i compromès envers el proïsme, començant pels més desvalguts i necessitats.
Sense això no podem assegurar res sobre el veritable amor cristià. Perquè no passariem de mentiders i comedians.

Sant Joan, en la seva 1ª carta 4,21 no pot ser més clar ni més contundent: "Si algú deia que estima Déu però no estimava el seu germà, mentiria, perquè els qui no estimen els germans que veuen no poden estimar Déu que no veuen. Qui estima Déu ha d'estimar també el germà."
Realment l'estimem nosaltres el germà?

La Presència de Déu entre nosaltres sigui en el Santíssim Sagrament, sigui en la persona de cada proïsme abandonat i menystingut no és ni valorada ni estimada pels que diuen i es tenen per creients.

Quants visiten Déu en el Sagrament?
Quants en els llits dels malalts?
Quants en les presons?
Quants i quantes?
Quants reconeixen Déu en la persona dels desenganyats, dels desnonats?

Són preguntes impertinents que ben pocs i ben poques poden respondre positivament.
Si no busquem Déu allà i en aquells a on realment és i està, no el trobarem mai enlloc ni en ningú.
Realment l'estimem nosaltres, el germà?